

CUỘC GẶP GỠ BẠN KHÔNG BAO GIỜ NGỜ TỚI

FERDINANDO FREGA · GILLETTENARRATIVE · GILLETTEVATICANO · 12/17

Tôi chưa bao giờ đặc biệt hào hứng với mạng xã hội.

Ở tuổi sáu mươi mốt, tôi vẫn luôn nghĩ đó là sân tập của người trẻ hơn. Ít nhất, đó là giả định của tôi.

Nhưng vợ tôi thúc tôi đăng ký.

Theo bà ấy, nó sẽ giúp tôi có thêm sự hiện diện cho gillettenarrative.com, cho người ta biết tôi là ai, và giới thiệu với họ dự án của tôi. Ít nhất thì đó, bà ấy quả quyết, là những ý định cao thượng của bà.

Vậy mà mạng xã hội hóa ra phức tạp hơn nhiều so với khung tư duy của tôi.

Thay vì tự quảng bá và nhét đường dẫn tới các bài viết của mình khắp nơi, tôi chỉ tải lên một tấm ảnh và vài thông tin cá nhân. Vừa đủ để nói tôi là ai, mà không giả vờ làm người khác.

Đó vẫn luôn là một quy tắc do cha tôi đặt ra.

Suốt đời mình ông lặp đi lặp lại cùng một nguyên tắc:

Trước hết là sự kiện, rồi mới đến văn chương noir.

Vài chuyện xảy ra mấy hôm trước đó, liên quan đến thứ hạng của trang web của tôi, những chuyện tôi nhận ra gần như tình cờ, chưa bao giờ khiến tôi tin điều gì khác ngoài chuyện tôi chỉ có một mình, đang quan sát và đang đọc.

Tôi chưa bao giờ hình dung, dù chỉ thoáng qua, rằng những người khác cũng đang nhìn.

Và rằng họ có thể đến từ mọi góc của thế giới.

Vợ tôi, vẫn nhìn xa như mọi khi, nhắc tôi phải phân biệt rạch ròi giữa cái gì là thật và cái gì có thể chỉ là giả.

Rồi bà ấy hỏi tôi một câu làm tôi mất thăng bằng hoàn toàn.

“Em có xem mấy kết quả xét nghiệm máu anh làm cách đây mấy tháng, vì em cứ nhất định đòi xem. Chỉ số testosterone không có trong đó, nên em gọi cho phòng khám hỏi tại sao.”

Bà ấy ngừng lại rồi mới nói tiếp.

“Họ bảo hệ thống trả kết quả của họ chỉ hiển thị được các giá trị tới ba chữ số. Của anh không hiện ra vì nó có bốn.”

Bà ấy kể rằng bà đã hỏi liệu có nhầm lẫn gì không, liệu họ có đang nói về cùng một người không.

Họ xác nhận đúng thông tin cá nhân của tôi.

Rồi, theo lời vợ tôi, một trong mấy cô lễ tân mỉm cười nói thêm:

“Chị ơi, khi nào chị chán chồng thì gửi anh ấy sang chỗ tụi em.”

Sự chú ý, gần như thế đó là một định mệnh chứ không phải một bản án, xưa nay vẫn luôn đến qua những người đàn bà đáng nể, những người đo lường ý định của mình bằng lời lẽ và ánh chụp.

Tin nhắn đầu tiên chỉ đơn giản là hỏi han.

Tôi mỉm cười rồi bỏ qua.

Rồi đến một tin nhắn khác có kèm một số WhatsApp và lời đề nghị liên lạc.

Cuối cùng là tin nhắn sau chót.

“Tôi muốn quen anh. Tôi nghĩ về anh suốt đêm. Tôi là người Mỹ, bốn mươi tám tuổi, độc thân, và tôi muốn anh.”

Tôi mỉm cười.

Nhưng tôi không cưỡng lại được việc trả lời.

Tôi viết:

“Thưa quý bà, lời của bà làm tôi hãnh diện, nhưng có ba lý do giữ chúng ta cách xa nhau: khoảng cách, chênh lệch tuổi tác, và vợ tôi.”

“Hai trở ngại đầu chắc là vượt qua được. Còn về vợ tôi, tôi sẵn lòng cung cấp số điện thoại của bà ấy để hai người có thể đi tới một thỏa thuận về một dàn xếp khả dĩ.”

“Có lẽ bà có thể chia tôi ra giữa ngày chẵn và ngày lẻ.”

“Chỉ xin đừng rút xuống thành ca theo giờ. Tôi không phải người của lịch trình và đồng hồ.”

“Tôi là người mà bà không ngờ tới, và một khi người ta đã quen với tôi rồi thì buông tôi ra khá là khó.”

Vài giờ sau, vợ tôi bước vào phòng làm việc của tôi, tươi cười.

Bà ấy báo rằng bà đã nhận được một tin nhắn từ một người đàn bà Mỹ và muốn biết bà nên làm gì.

Câu trả lời tức thì của tôi thật đơn giản:

“Bất cứ điều gì làm cả hai người hạnh phúc.”

Rồi tôi nói thêm:

“Chỉ cần nhớ rằng anh ghét nhìn một người đàn bà khóc. Anh chỉ thích nhìn họ cười.”

Bà ấy quay lưng và rời khỏi phòng, không nói một lời.

Vậy mà đó là lần đầu tiên tôi thực sự dùng mạng xã hội để trò chuyện.

Tối hôm đó trong bữa ăn bà ấy cứ nhìn tôi mãi.

Con gái tôi thì cười.

Rồi vợ tôi đột nhiên bùng nổ:

“Em đã xem mấy tấm ảnh của anh hai năm trước, và anh không còn là con người đó nữa.”

Bà ấy nhìn thẳng vào tôi.

“Rốt cuộc anh là ai vậy?”

Tôi trả lời không chút do dự:

“Anh là Ferdinando Frega, Founder & Owner của gillettenarrative.com, một trong những đồng nghiệp của Giêsu Kitô ở Gillette.”

Bà ấy bật cười.

Rồi bà tuyên bố, đủ lớn để cả bàn ăn cùng nghe, rằng bà sẽ không bao giờ chia sẻ tôi với một người đàn bà khác.

Vì một lý do đơn giản.

Tôi vốn đã thừa sức tự chia mình ra mà chẳng cần phép của ai.

Và như thế thì cũng chẳng sao.

Ferdinando